

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

«Ο σπείρων φειδομένως και θερίσει και ο σπείρων ἐπ' εὐλογίας ἐπ' εὐλογίας και θερίσει».
(Β' Κορινθ. 9,6)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ
ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
10, ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (ΜΟΝΗ ΠΕΤΡΑΧ)

ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 72-112

ΕΤΟΣ Γ'.

ΑΘΗΝΑΙ, 9 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1955

ΑΡΙΘ. 41 (128)

“ΕΔΩΚΕ ΤΟΙΣ ΠΕΝΗΣΙΝ,,

Ἀναγνώσαστε: Β' Κορινθ. 9,6-11

Πρὸς χάριν τῶν πτωχῶν Χριστιανῶν τῆς Παλαιστίνης ὁ Ἀπόστολος Παῦλος (ἐχων καὶ σχετικῶν παραγγελιῶν τῶν ἄλλων Ἀποστόλων, ποὺ ἔμεναν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ) ἐφρόντιζε διὰ τὴν συλλογὴν εἰσφορῶν ἐκ μέρους τῶν πιστῶν τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ἑλλάδος καί, πρὸ πάντων, τῆς πλουσίας Κορίνθου. Πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον εἶχε συστήσει εἰς τοὺς Χριστιανούς τῆς Κορίνθου, εἰς τὴν πρώτην ἐπιστολὴν του πρὸς αὐτούς, ν' ἀποταμιεύῃ ἕκαστος κάθε Κυριακὴν ὅ,τι τοῦ ἤτο εὐκόλον, ὥστε νὰ ἔχῃ συγκεντρωθῆ καί ποιο σεβαστὸν ποσόν, ποὺ θὰ τὸ παρελάμβανεν ὁ ἴδιος, ὅταν θὰ ἐπήγαινε διὰ δευτέραν φοράν εἰς τὴν Κόρινθον, καὶ νὰ μὴ περιμένουν τότε νὰ κἀμουν ἐράνου.

Αὐτὴν τὴν ὑποχρέωσιν τῶν πιστῶν διὰ τὴν βοήθειαν τῶν πασχόντων ἀδελφῶν τῶν ὑπεθυμίζων ὁ ἅγιος Ἀπόστολος, καὶ εἰς τὴν δευτέραν του ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς Κορινθίους, δίδει εἰς τὴν σημερινὴν περικοπὴν τῆς ὠραϊοτάτου μάθημα περὶ ἐλεημοσύνης, πολὺ χρήσιμον δι' ἑλίου μας.

Μὲ σπορὰν παρομοιάζει τὴν ἐλεημοσύνην ὁ Ἀπόστολος τοῦ Κυρίου. Καὶ τοὺς κανόνας τῆς σπορᾶς ἐφαρμόζει καὶ ἐδῶ. Ἐν σπείρῃς μὲ σαιγκουινιά, σαιγκουίνικο θὰ εἶναι καὶ τὸ ἀποτέλεσμα. Ἐν σπείρῃς ἀπλόχερα, πλουσία θὰ εἶναι καὶ ἡ συγκομιδὴ: ἌΟ σπείρων φειδομένως και θερίσει καὶ ὁ σπείρων ἐπ' εὐλογίας εἰς ἐπ' εὐλογίας καὶ θερίσει».

ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Ἐωθινὸν Ζ'. Ἦχος βαρῆς.

Ἰδοὺ σκοτία και πρωί! Καὶ τί πρὸς τὸ μνημεῖον, Μαρία, ἔσθρας, πολὺ σκότος ἔχουσα ταῖς φρεσίν; ὕψ' οὐ ποῦ τέθειται ζητεῖς ὁ Ἰησοῦς! Ἄλλ' ὄρα τοὺς συντρέγοντας Μαθητάς, πῶς τοῖς ὀνοίους καὶ τῷ σουδαρίῳ τὴν Ἀνάστασιν ἐτεμήρατο καὶ ἀνεμήρησαν τῆς περὶ τοῦτου Γραφῆς. Μεθ' ὧν καὶ δι' ὧν καὶ ἡμεῖς πιστεύοντες, ἀνυμνοῦμέν Σε, τὸν ζωοδότην Χριστόν

Ὁποῖος σπείρει ὀλίγα θερίζει ὀλίγα, ἐν ᾧ ὁποῖος σπείρει πολλὰ θερίζει πολλὰ. Καὶ ὁσον περισσότερα λοιπὸν θὰ δώσῃς — ἐννοεῖ ὁ θεῖος Παῦλος — εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ

ἀδελφοῦ σου, τόσον μεγαλύτερον μισθὸν θὰ ἔχῃς ἀπὸ τὸν Θεόν ἐν ᾧ ἂν φειδωλευθῆς (σαιγκουνευθῆς) εἰς τὴν ἐλεημοσύνην σου, ἀνάλογος θὰ εἶναι καὶ ἡ μεταχειρίσις σου ἀπὸ τὸν οὐράνιον Δοτῆρα τῶν ἀγαθῶν.

Δὲν ἔχει ὁμοῦς ἀξίαν ἢ ποσότης μόνον τῆς ἐλεημοσύνης. Διότι εἶναι ἀνάγκη νὰ προέρχεται ἀπὸ εἰλικρινῆ διάθεσιν, ἀπὸ

πραγματικὴν συμπύθεον καὶ ἀγάπην. Νὰ μὴ γίνεται ἀπὸ ὑποχρέωσιν καὶ ἀπὸ ἀνάγκην, μὲ δυσαρέσειαν καὶ μὲ δυσανασχέτησιν. Ποτὲ δὲ νὰ μὴ διδῆ τὴν ἀφορμὴν νὰ στενοχωρηθῆ καὶ ὀλεούμενος μὲ τὴν ἄστοχον συμπεριφορὰν τοῦ ἑλεούτου: «Ἐκαστος καθὼς προαιρεῖται τῇ καρδίᾳ μὴ ἐκ λύπης ἢ ἐξ ἀνάγκης».

Ἀπ' ἐναντίας πρέπει ἡ ἐλεημοσύνη νὰ γίνεται μὲ εὐχαρίστησιν, μὲ χαρὰν, μὲ ἰλαρὸν καὶ φαιδρὸν πρόσωπον. Καὶ τότε ἔχει πραγματικὴν ἀξίαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποιος βλέπει εἰς τὰ βάθη τῶν καρδιῶν μας. Αὐτὸν δὲ τὸν ἐλεήμονα, μὲ τὴν καλὴν καὶ εὐχάριστον διάθεσιν καὶ μὲ τὸ φαιδρὸν πρόσωπον, ἐκτιμᾷ ὁ Θεὸς καὶ ἀνταμειβεῖ: «Ἰλαρὸν γὰρ δότην ἀγαπᾷ ὁ Θεός». Πόσον πολὺ δὲ ἀποβλέπει ὁ Κύριος εἰς τὴν ἐσωτερικὴν διάθεσιν τοῦ ἑλεούτου, μᾶς τὸ εἶπε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ Ὄρους ὀμιλίαν Του, ὅταν ἐδῆλωνεν, ὅτι εἶναι τελειῶς ἄχρηστος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἡ ἐλεημοσύνη, ποῦ δὲν γίνεται ἀπὸ ἀγάπην, ἀλλὰ «πρὸς τὸ

θεοθῆναι τοῖς ἀνθρώποις» (Μαθ. 6, 1-4).

Ἐλεημοσύνη, ποῦ γίνεται ἀπὸ ἀγνὴν διάθεσιν, μὲ εὐχαρίστησιν καὶ μὲ γενναιοδωρίαν, ἔχει πλουσίαν τὴν ἀναπόδοσιν τῆς. Διότι προσποτικῶς ἐνδιαφέρεται δι' αὐτὴν ὁ Θεὸς ὁ ἴδιος, ὁ Ὅποιος εἶναι ἱκανὸς νὰ ἀναποδώσῃ μὲ τὸ παραπάνω ὅσα θὰ δαπανηθοῦν εἰς τὴν ἐλεημοσύνην. Δι' αὐτὸ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ φοβῆται ὁ Χριστιανὸς μήπως πτωχὴν, τάχα, ὅταν ἐλεῇ· ἀλλὰ, ἐφ' ὅσον ἔχει, νὰ εἶναι πάντοτε πρόθυμος νὰ εὐεργετῆ τὸν πλησίον του μὲ γενναιοδωρίαν, σύμφωνα μὲ τὸ ψαλμικόν: «Ἐσκόρπισεν, ἔδωκε τοῖς πένησιν· ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα».

Ὑπὲρ τῶν τοιούτων δὲ ἐλεημόνων εὐχεται ὁ θεὸς Ἀπόστολος πρὸς τὸν Θεόν, νὰ ἀναποδώσῃ πλουσιοπάροχα, ὅτι αὐτοὶ θὰ δώσουν ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν τῶν: «Πληθύναι τὸν σπόρον ὑμῶν καὶ αὐξήσαι τὰ γεννήματα τῆς δικαιοσύνης ὑμῶν».

Η ΑΓΑΠΗ ΚΡΙΤΗΡΙΟΝ

Μίαν ἡμέραν θὰ τεθῆ τέρυμα εἰς τὸ βασιλεῖον τοῦ κακοῦ καὶ θὰ ἀνταμειβῆ ὁ ἀνθρώπινος μόχθος διὰ τὴν ἀρετὴν. Αὐτὸ μᾶς διδάσκει ἡ εὐαγγελικὴ ἐκείνη περικοπὴ, εἰς τὴν ὅποιαν ὁ Κύριος προλέγει τὴν ἐν δόξῃ Δευτέραν Παρουσίαν Του καὶ τὴν μέλλουσαν Κρίσιν, κατὰ τὴν ὅποιαν μέλλει νὰ χειριστῆ τοὺς ἀελεκτοὺς ἀπὸ τοῦς ἀκατηραμένους, ὅπως ὁ ποιμὴν χωρῆκει ἀτὰ πρόβατα ἀπὸ τῶν ἐρίφων, διὰ νὰ καλέσῃ τοὺς μὲν αἰεὶ ζωὴν αἰώνιον καὶ ν' ἀποπέμψῃ τοὺς δὲ αἰεὶ κόλασιν αἰώνιον (Μαθ. 25, 31-46).

Τὸ θέμα ἀποτελεῖ θεμελιώδη διδασκαλίαν τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως καὶ εἰς πολλὰ σημεῖα τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἀναπτύσσεται μὲ ὅλην τὴν ἀπαιτουμένην ἐνέργειαν, καθημερινῶς δὲ ἠμολογούμεν τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ὡς ἀκαὶ πάλιν ἐργόμενον μετὰ δόξης κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς. Δὲν εἶναι σκοπὸς μας ἐδῶ νὰ ὀμιλήσωμεν περὶ τούτου ἐν γένει. Ἐκείνω, τὸ ὅποιον ἐπιβημόμενον νὰ προσέξωμεν ἰδιαίτερώς, εἶναι τὸ κριτήριον, διὰ τοῦ ὁποῖου — ὅπως παραστατικώτατα λέγει

ὁ Κύριός μας — θὰ διακρίνῃ τοὺς ἀδικαίους ἀπὸ τοὺς ἀμάρτανλους ὁ Ὑψίστος Κριτής. Καὶ νομίζομεν ὅτι ἐπιβάλλεται αὐτῇ ἡ ἰδιαίτερα προσοχὴ μας εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον. Διότι — εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ ὀμολογήσωμεν; — πολλὴ συχνὰ ἀπασχολούμεθα ἀπὸ τόσας ἄλλας λεπτομερείας, ὅστε νὰ ἐπισκιάζεται αὐτὸ, τὸ τόσον βασιικόν, σημεῖον, τὸ ὅποιον καὶ εἰς ἄλλας εὐκαιρίας μᾶς τονίζει ἡ Καινὴ Διαθήκη καὶ ποῦ ἀποτελεῖ τὸ χαρακτηριστικώτερον πρακτικὸν γνώρισμα τοῦ ἀληθοῦς Χριστιανοῦ.

«Ἐν τούτῳ γινώσκονται πάντες, ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστε, ἐὰν Ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις». Αὐτῇ εἶναι ἡ οὐσιωδεστάτῃ ἀπαιτήσις τοῦ Ἱερου τοῦ Χριστιανικῆς Θρησκείας. Ὅστις παρήγγειλεν εἰς τοὺς μαθητὰς Του, «Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, καθὼς ἐγὼ ἠγάπησα ὑμᾶς». Θὰ ἴδωμεν δὲ ἄλλοτε ποῦ δύναται νὰ καταντήσῃ ἡ θρησκευτικότης, ὅταν στερηθῇ αὐτῆς τῆς βασιικῆς προσηλοσύνης, τῆς Ἀγάπης.

Τὴν Ἀγάπην, λοιπόν, θέτει ὁ Κύριος ὡς τὸ

Ε
θως ο δηγηθηθεντες ευ νυκτος ορθριζοντες εολο

γα μεν σε βει λα ανθρωπων π'ε

Ωδη Ζ: Οι παιδες ευσεβεια συντραθεντες

δυσ σε βει προ ζαχματος κα τα βρονησαντες πυ

ρο ο οσ απει λην ευεπτο ηθησαν αλλ εν μεσω της βλο

χοι ε ζωτες ε ψαλλον ο τω πα τε ε ερυνθε οσευλοχη

το ο οσ ει γραμ πυ ρο ο οσ απει λην ευεπτο ηθησαν

Γραμ. αλλ εν μεσω της βλο χοι ε ζωτες ε ψαλλον

Ωδή Θ' □

Με γα λυ νον φυ χη η με την τι μι ω τεραν^{9.4}

υ εν δο ξο τεεε ραν των α νω ζρα τευ μα των Μυ

ζη ρι ον ξε νον ο ρω ω υ πα ρα δο ξον

σ ρα νον το Σπηλαι ον θρονον ξε ρα βι μον την Πα αρ

θε νον την βα την χω ρι ον εν ω ω α νε

υλε θη ο α χω ρι τοσ Χρι στοσ ο Θε οσ ον α νυ
κατάλ.

μυνηται με γα λυ ν νο ο χμε εν

γραμ. ζ την βα α την χω ρι ον εν

1936
1954

N.T.B.

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑΙ

Χριστός γεννάται.

Ίηχος ε̇ π̇α

Χρι̇ ζος̇ γεν̇ ν̇α̇ τ̇α̇ιδο̇ ξ̇α̇ σα̇τε̇ Χρι̇ ζος̇ ε̇ξ̇ ο̇ρα̇

νων̇ α̇ παν̇ τη̇ σα̇τε̇ Χρι̇ ζο̇ ο̇ς̇ ε̇ πι̇ γ̇ης̇ υ̇ ψ̇ω̇θη̇τε̇

α̇ σα̇τε̇ τω̇ Κυ̇ριω̇ πα̇ σα̇ η̇ γ̇η̇ η̇ η̇ υ̇ εν̇ ευ̇ βρο̇ συ̇νη̇

α̇ νυ̇ μ̇νη̇ σα̇τε̇ λα̇ οι̇ ο̇ τι̇ δε̇ δο̇ ο̇ ξ̇α̇ ζ̇ε̇

Κατάλλειν $\frac{4}{4}$ Α̇ γ̇ι̇ ο̇ς̇ ει̇ Κυ̇ ρ̇ι̇ ει̇ ε̇

Ω̇δη̇ ε̇! Θε̇ ο̇ς̇ ω̇ν̇ ει̇ ρ̇η̇ ν̇ης̇ πα̇ τ̇η̇ρ̇ ει̇ υπ̇ι̇ρ̇μων̇

τη̇ με̇ γ̇α̇ λ̇ης̇ βο̇ λ̇η̇ η̇ς̇ σο̇ τον̇ Α̇γγ̇ε̇λον̇ ει̇ ρ̇η̇ ν̇η̇ν̇ πα̇ ρ̇ε̇ ε̇

χο̇ με̇ νο̇ς̇ α̇ πε̇ ζ̇ει̇ λ̇ης̇ η̇ μ̇ιν̇ ο̇ θε̇ν̇θε̇ ο̇ γ̇νω̇ σ̇ι̇ α̇ς̇ προ̇ς̇

TABLE

X. C. ...

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

η
δωσ ο δη γη η θεν τει ευ νυ κτος ορ θρι ζον τει σο εο λο

γσ μεν σε βει λαν θρωω ηε

η π
δη ζ: Οι παι δει ευ σε βει α συν τρα φεν τει

δυσ σε βει προ ζυγματος ια τα θρονη σαν τει ηυ

η π
ρο ο ος α παι λην συ ε πτο η θη σαν αλλ εν με σω τσι βλο

η π
χοι ε ζω τει ε ψα λλον ο των πα τε ε ε ρυν θε ο σευ λο γη

η Δ
το ο ος ει γραμ. η ε ηυ ρο ο ος α παι λην συ ε πτο η θη σαν

Δ η π
γραμ. αλλ εν με σω τσι βλο γος ε ζω τει ε ψα λλον

Handwritten text at the top of the page, possibly a header or title.

Handwritten text in the upper middle section.

Handwritten text in the middle section.

Handwritten text in the lower middle section.

Handwritten text in the lower section.

Handwritten text in the lower section.

Handwritten text in the lower section.

Handwritten text at the bottom of the page.

Ἐξοδή Θ'

Μεγαλονοψυχῆ ἡ μὲν τὴν τιμὴν ὡς τετραν

υ ἐνδοξοτέεραν τῶν χνὺν δρατευματων Μυ

σηριον ξενον ορωυ ηπαραδοξον

σρανοντο Σηλαιον θρονον κερβιμοντην παρ

θενον την βατην χωριον εν ωωα νε

4 ἡλιθιοα χυριτος χριστος ο θεος ον α νυ

μνητες μεγαλυνοο χμε εν

3. δραμ. την βαατην χωριον εν

1936

1954

N.T.B.

Handwritten text at the top of the page, possibly a header or title.

Second line of handwritten text.

Third line of handwritten text.

Fourth line of handwritten text.

Fifth line of handwritten text.

Sixth line of handwritten text.

Seventh line of handwritten text.

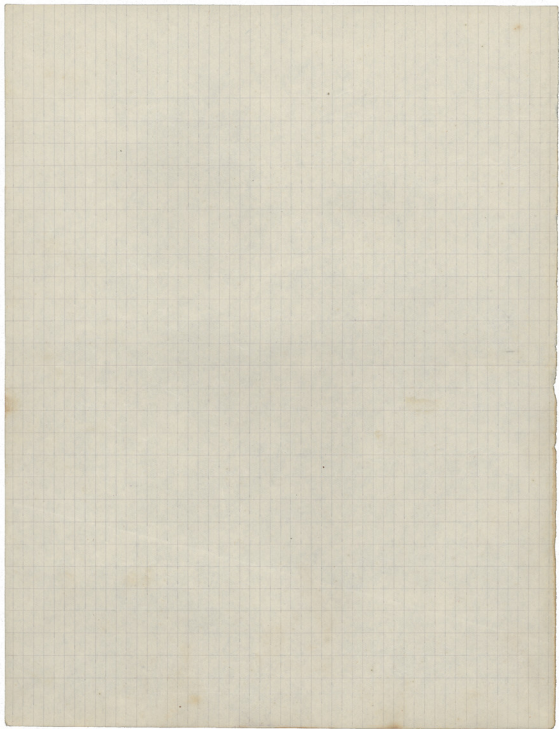
Eighth line of handwritten text.

Ninth line of handwritten text.

Tenth line of handwritten text at the bottom of the page.

REVISION OF THE
REVISION OF THE
REVISION OF THE
REVISION OF THE

REVISION OF THE

Ω δὴ εἰ. ♯

π

Με γὰρ χυ νον ψυχῆ ἡ μὲν τὴν τι μὴ ὡ τῆ ε ραν

ὡ ἐν δο ξο τῆ ε ραν τῶν ἀνω ζῶντων ἀνω ζῶντων ἀνω ζῶντων Μυ

ζῆ ρι ον ξε νον ο ρω ω η πα ρα δο ξον

α ρα νον το Σπῆλαι ον θρο νον Χε ρε βι ον τῆν Πάαρ

θε νον τῆν θᾶ τῆν κω ρι ον ἐν ὡ ὡ ὡ ἀ νε

Δ

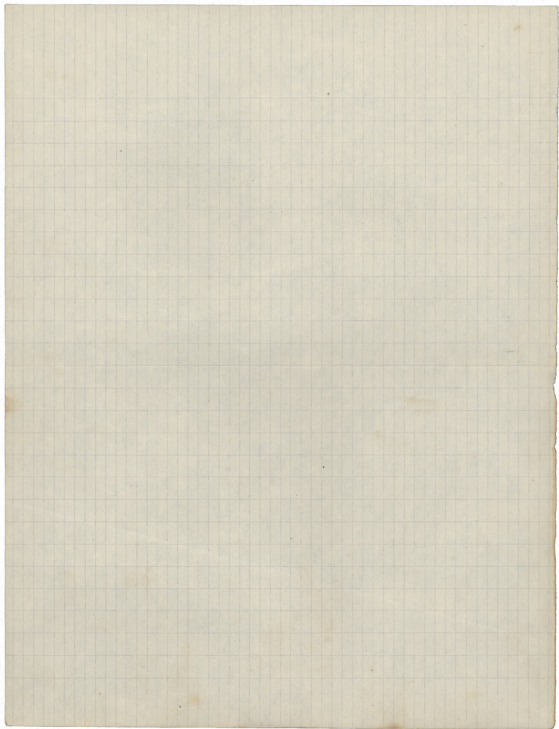
π

ε χι θη ο α κω ρι τοσ Χρῆστος ο Θε ος ον ἀ νυ μνῆτες

κατὰ

με γὰρ χυ νο με ε ἐν με γὰρ χυ υ νο ο χ με ε ἐν

ἐρ ρη τῆν θᾶ α τῆν κω ρι ον ἐν

Καταβασία Χριστός Γεννᾶται

Ἦχος α' Π' Ωδὴ Α'

Χριστὸς γεννᾶται δὸ ξάσατε Χριστὸς ἐξ ἁρᾶ νύνα πάντων σατα

Χριστὸς ἐπιγενεῖ ψυθητε ἁσατε τυκυρεω πασα η

γη η η εν ευβο σου νη ἁ νυ μνησατε χαρι οτι δε

ο ο ξαα ζε

Αγιος κυριος ε

Θεος ων αι ρη νησ Πατηρ εὐτιμων τησμε

γα λησ θε λη ηστων Αγγελων αι ρη νησ παρ ε

χο με νον α πε ζει λησ η μιν ο θεος ε ο γω σι ας

Handwritten text at the top of the page, possibly a title or header.

Handwritten text in the upper middle section.

Handwritten text in the middle section, appearing as a paragraph.

Handwritten text in the middle section, appearing as a paragraph.

Handwritten text in the middle section, appearing as a paragraph.

Handwritten text in the middle section, appearing as a paragraph.

Handwritten text in the middle section, appearing as a paragraph.

Handwritten text in the middle section, appearing as a paragraph.

Handwritten text in the middle section, appearing as a paragraph.

Handwritten text in the middle section, appearing as a paragraph.

Εκεί οφείλουν να είναι οι δυνάμεις που δρουν στον άξονα των x

Εάν οι δυνάμεις δρουν στον άξονα των x

Σημείωση:

Οι παιδισσές θα είναι συντηρητικές δυνάμεις που

ζαχαρώδη υαταρραφή σαν τους πουροόσ απειχύνουν

απλοποιήσαν αλλανόμεσως οζωπύο

ακόμα και των πατεράδων οζωπύο

Εάν οι δυνάμεις δρουν στον άξονα των x

Αν οι δυνάμεις δρουν στον άξονα των x

ακόμα και των πατεράδων οζωπύο

Handwritten text at the top of the page, possibly a header or title.

Handwritten text in the upper middle section.

Handwritten text in the center of the page.

Handwritten text in the lower middle section.

Handwritten text in the lower section.

Handwritten text in the lower section.

Handwritten text in the lower section.

Handwritten text in the lower section.

Handwritten text at the bottom of the page.

Ωδὴν εἰ. Π

Π

Με γὰρ χρυνοφυκτῆ μεδ τιν τι με ω τε εραν

υ εν δο ξο τε ε ε ραν των ανω γρατευμα των Μυ

ζη ρι ον ξε νον ο ρω ω υπα ρα δο ξον

σ ρα νον το Σπηλαι ον θρονον χε ρσ θι υον τιντα ρρ

θε νον τιν θα τιν κω ρι ον εν ω ω ω α νε

Δ

Π

υλι θη ο α κω ρι τοσ χριζοσσ ο θε οσ εν ανυ μνητες

με γα χρυνο με εν ^{κατάλη} ανω γρατευμα των ανω υ νοσ λ με εν

γραμ.

τιν θα α τιν κω ρι ον εν

Επί Ηλίου. 1949

2592

Handwritten text in Greek script, appearing to be a list or series of entries, possibly related to the number 2592. The text is written in a cursive style and is mostly illegible due to fading and bleed-through from the reverse side of the page.

μοναδικὸν κριτήριον, βάσει τοῦ ὁποῦο θὰ δικάζῃ τότε τοὺς ἀνθρώπους, τὴν Ἁγάπην τὴν ζωντανήν, τὴν Ἁγάπην τὴν ἔμπρακτον, τὴν Ἁγάπην τὴν ἀποτελεσματικὴν, τὴν Ἁγάπην ποὺ θεωρεῖ ὡς ἰδικόν της πόνον τὸν πόνον τοῦ ἄλλου, καὶ δὲν ἡσυχαίνει, ἐὰν δὲν κάμῃ ὅτι χρειάζεται, διὰ τὸν ἀνακούρησι ἀποτελεσματικῶς. — «Ἐπεινάσα καὶ ἐδόξατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψησα καὶ ἐποτίσατέ με...» — Καὶ εἶναι πολὺ φυσικὸν διὰ τὸν Χριστὸν νὰ θέτῃ αὐτὸ τὸ κριτήριον, αὐτὴν τὴν βάσιν, διότι ἡ Ἁγάπη, ὡς γνωστὸν, Τὸν ἔφερεν εἰς τὸν κόσμον, τὴν Ἁγάπην ἐπραγματοποίησεν ὁ ἴδιος εἰς ὅλην τὴν ζωὴν Του καὶ εἰς τὸν θάνατόν Του, καὶ αὐτὴν ἔθεσεν ὡς τὸ νέον θεμέλιον, ἐπὶ τοῦ ὁποῦο θὰ φικοδομηθῇ ἡ νέα τάξις, τὴν ὁποῖαν εὐηγγελίσθη εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Δὲν ἐξήγησεν ἀπὸ τοῦς ἰδικούς Του νὰ γίνον ὑπερέται τῶν ἀνθρώπων, ἂν θέλουσαν νὰ γίνον πραγματικὰ μεγάλοι; Ὅταν δύο ἀγαπητὰ Του πρόσωπα τοῦ ἐξήγησαν τὴν τιμὴν τῆς πρωτοκαθεδρίας, δὲν τοὺς ὑπεξέβη εἰς ἀπάντησιν τὸ ἰδικόν Του ἀβάπτισμα καὶ τὸ ἰδικόν Του ἀποτήριον, βάπτισμα καὶ ποτήριον αἵματος καὶ φθοσίας; Δὲν ἐδήλωσε τότε, ὅτι καὶ ὁ ἴδιος δὲν ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον, παρὰ διὰ νὰ ὑπερητήσῃ καὶ νὰ προσφέρῃ τὴν ζωὴν Του αὐτοῖς ἀντὶ πολλῶν; Εἶναι ἡ Ἁγάπη διὰ τὸν Χριστὸν ἡ μοναδικὴ ἔμπρακτος ἀποδείξις τῆς πίστεως εἰς τὸν Θεόν — ὅπως ὄρατα τὸ διδάσκει ὁ Ἰωάννης — καὶ εἶναι ἡ Ἁγάπη τὸ μέσον, διὰ τοῦ ὁποῦο πραγματοποιεῖται κατὰ τὸ δυνατόν ἡ ἐξομολογία πρὸς τὸν Θεόν, πρὸς τὴν ὁποῖαν ἀπέβλεπεν ἡ δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι ἡ Ἁγάπη ὅτι ἀκριβῶς ἀξιοποιεῖ τὸν ἀνθρώπον!

Ἡ πίστις εἰς τὸν Θεόν, διὰ τὸ ἔχῃ ἄξιαν, πρέπει νὰ ἐκδηλώνεται μὲ τὴν Ἁγάπην. Ἄν αὐτὸ δὲν συμβαίνει, δὲν εἶναι παρὰ ψεύδος, ὑποκρισία, μαῦρος καὶ ἐπικίνδυνος φανατισμός! Καὶ αὐτὸ ἀκόμη — κατὰ τὸν Παῦλον — τὸ μαρτύριον, εἶναι ἀχρηστον διὰ τὸν ἀνθρώπον, τὸν μὴ ἔχοντα Ἁγάπην! Δι' αὐτὸ ἔργα Ἁγάπης θὰ ἀπατήσῃ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ὁ Κριτὴς κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν φοβεράν...

Πόσον ἐπίχαρον — ἰδία εἰς τὴν ἐποχὴν μας — εἶναι τὸ κήρυγμα αὐτῆς τῆς ἀληθείας, εἰς τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τοῦ μίσους καὶ τῆς μοχθηρίας! Δὲν ζητεῖ ἀπλῶς τὴν ἀρνητικὴν ἀρετὴν τὸ παλαιῦ Νέμου — ἡ ὁποία κἀποτε καὶ αὐτὴ ἀπουσιάζει εἰς τὸν καιρὸν μας. — Δὲν εἶναι ἀρκετὸν τὸ «Οὐ φονεύσεις! Οὐ μοιχεύσεις! Οὐ κλέψεις! Οὐ ψευδομαρτυρήσεις!». Ἡ χριστιανικὴ ἀρετὴ εἶναι κάτι περισσότερον· δὲν εἶναι μόνον ἀρετὴς τοῦ καλοῦ, ἀλλ' εἶναι καὶ θεσις, εἶναι ἔμπρακτος ἀρετὴς τοῦ ἀγαθοῦ, αὐτὴ δὲ ἡ ἀθέσις εἶναι ποὺ τὴν διακρίνει ἀπὸ τὴν παλαιὰν ἠθικὴν. Δὲν κολάζεται μόνον ὁ ἀδικιὸν τὸν πλησίον — εἶναι σαφὴς ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ — ἀλλὰ θεωρεῖται ἐξ Ἰσοῦ ἀξιοκατάκριτος καὶ ἐκείνος ποὺ ἀδιαφορεῖ διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ πλησίον. Δὲν εἶναι ἐγκλημα μόνον ὅτι συνήθως καλοῦμεν «ἀμαρτίαν» ἀμαρτία εἶναι καὶ ἡ παραμέλησις τῆς ευεργεσίας. Δὲν πράττει ἀρεὰ ὁ ευεργετιῶν τὸν πλησίον τίποτε τὸ ἐξαιρετικόν, ὅπως νομιζέται εἰς τὴν πεζίην μας κοινωνίαν, ἀλλ' ἐκτελεῖ ἐν ἐπιβεβλημένον καθήκον!

ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΜΑΣ

9-15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1955

9. Κυριακὴ 15ῃ (Γ' Λουκᾶ): *Ἦχος α'. *Ἐωθινὸν Ζ' [Ἰωάν. 20(κ'), 1-10]. — Β' Κορ. 9(θ'), 5-11. Λουκ. 7(ζ'), 11-16. *Μακάριος *Ἀλφαιὸς *Ἀποστόλου. Πιστὸς Μάρτυρος.

10. Δευτέρα: Ἐδωλαπίου καὶ Ἐδωλαπίας Μαρτύρων, Θεοφίλου Ὁσίου. — Φίλιπ. 1(α'), 1-7. Λουκ. 7(ζ'), 36-50.

11. Τρίτη: Φιλιππου ἐνὸς τῶν 7 Διακόνων (Πράξ. 6, 1-6, 8, 40). — Φίλιπ. 1(α'), 8-14. Λουκ. 8(η'), 1-3.

12. Τετάρτη: Πρέβου, Ταράγου, Ἀνδρονίκου, Δομνίνης Μαρτύρων. — Φίλιπ. 1(α'), 12-20. Λουκ. 8(η'), 22-25.

13. Πέμπτη: Κάρπου, Παπύλου, Ἀγαθοῦ, Βενιαμίν διακ., Μαρτύρων. — Φίλιπ. 1(α'), 20-27. Λουκ. 9(θ'), 7-11.

14. Παρασκευή: Ναζαρίου, Γερβασιου Μαρτύρων. — Παρασκευῆς *Ἐπιβατηνῆς Ὁσίας. — Φίλιπ. 1(α'), 27-28(β'), 4. Λουκ. 9(θ'), 12-18.

15. Σάββατον: Λουκιανοῦ, Σεβίνου Ὁσίου. Βάρρου Ὁμολογ. — Α' Κορ. 12(ιε'), 58-16(ιστ'), 3. Λουκ. 6(στ') 1-10.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

(16 Ὀκτωβρίου 1955)

19ῃ Κυριακῇ (Δ' Λουκᾶ): *Ἦχος β'. *Ἐωθινὸν Η' [Ἰωάν. 20(κ'), 11-18]. — Τίτ. 3(γ'), 8-15. Λουκ. 9(θ'), 5-15. — Λογγίνου Ἐκατόνταρχου τοῦ πρὸ τοῦ Σταυροῦ καὶ σὺν αὐτῷ δύο στρατιωτῶν (Ματθ. 27, 54. Μάρκ. 15, 39. Λουκ. 23, 47. Ἰωάν. 19, 23-24).

“ΝΟΜΟΙΣ ΠΕΙΘΟΥ...”

«Παρουθέντες ἐπιδειξάτε ἑαυτοὺς τῷ ἰερεῖ». (Λουκ. 17, 14)

Δέκα λεπροὶ, καταδικασμένοι καὶ ζῶνι χροῖαν ὀλοκλήρῃ μακριὰ ἀπ' τὴν Κοινωνία, βλέπουσαν νὰ περῶ Ἐκείνος, ποὺ

δὲν ἄφινε κανένα νὰ φύγῃ παραπονεμένος. Νὰ πλησιάσουν δὲν ἐτόλμησαν, ἀπ' οὐ δὲν εἶχαν αὐτὸ τὸ δικαίωμα οἱ δυστυχισμένοι αὐτοὶ ἄρρωστοι. Ἐστάθησαν ἀπὸ μακριὰ καὶ ἐφώνησαν δυνατὰ καὶ ἐξήγησαν τὸ ἐλεός Του.

Ἐκείνος ἤκουσε τὸν πόνον ταῶν. Ἀπεφάσισε νὰ τοὺς δώσῃ τὴν ὑγίαν. Ἀλλὰ τοὺς ἔθεσεν ἕνα ὄρον:

— «Πορευθέντες ἐπιδείξατε ἑαυτοὺς τοῖς ἱερεῶσι».

Οἱ λεπροὶ ἐπειθήρῃσαν, ἔτρεξαν νὰ παρουσιασθοῦν εἰς τοὺς ἱερεῖς. Καὶ εἰς τὸν δρόμον ἔθεραπεύθησαν αἰγένετο ἐν τῷ ὑπάγειν αὐτοὺς ἐκαθαρίσθησαν».

Τὸ θαῦμα, βέβαια, εἶναι ἀξιοθαύμαστον·

εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ ἱστορικά γεγονότα ποῦ μαρτυροῦν τὴν θεϊκὴν δόξαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ λόγος Του, ἡ θέλησίς Του, γίνεται πραγματικότης. Τίποτε δὲν εἶναι ἀδύνατον, ὅταν τὸ θελήσῃ Ἐκεῖνος.

Ἄλλὰ ἀξιοσημειώτως εἶναι καὶ ὁ ὅρος ποῦ ἔθεσε διὰ τὴν θεραπείαν:

— «Πορευθέντες ἐπιδείξατε ἑαυτοὺς τοῖς ἱερεῖσι».

Εἶναι διδασκακτικώτατος διὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς ὁ ὅρος αὐτός, ποῦ ἔθεσαν ἔχι ἄλλος, ἀλλὰ αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς.

Ἦτο διατάξις τοῦ Νόμου, νὰ περῶν ἀπὸ τὸν ἱερέα ὁ λεπρὸς ποῦ ἐθεραπεύετο, νὰ πιστοποιήτῃ τὴν θεραπεία ἀπὸ τὸν ἱερέα του, νὰ προσφέρῃ θυσίαν καὶ νὰ παίρῃ ἀπὸ ἐκεῖνον τὴν ἀδειαν τῆς ἐλευθεροκοινωνίας.

Αὐτὴν τὴν νομικὴν διατάξιν ἐσεβάσθη ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ διὰ τοῦτο παρήγγειλεν εἰς τοὺς ἀσθενεῖς Του νὰ περῶσαν ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς.

Καὶ ἐκεῖνοι ἐθεραπεύθησαν, διότι μαζὶ μὲ τὴν πίστιν εἰδείξαν καὶ ὑπακοὴν καὶ εὐπειθειαν εἰς τὰ λόγια Ἐκεῖνου, ἀπὸ τὸν Ὅποιον ἐξήτησαν νὰ τοὺς λυτρωθῇ.

Διὰ μίαν ἀκόμη φορᾶν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς μᾶς διδάσκει πῶσον ἀξιεῖ ἡ ὑποταγὴ εἰς τοὺς ἰσχύοντας Νόμους, πῶσον πρέπει νὰ εἰμεθα λειτουργικαὶ καὶ συνεπεῖς εἰς τὰς ὑποχρεώσεις μας ἀπέναντι τοῦ Νόμου.

Αὐτὸς ἦτο ὁ Κύριος τοῦ Νόμου, καμμίαν ὑποχρέωσιν δὲν εἶχε νὰ τὸν τηρῇ καὶ ὅμως τὸν ἐτήρησε πάντοτε καὶ τὸν ἐσεβάσθη, διὰ νὰ μᾶς δεῖξῃ, ὅτι κανένας, μὲ καμμίαν ἀπολύτως πρόφασιν ἢ δικαιολογίαν, δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ θέτῃ τὸν ἑαυτὸν του, νὰ τοποθετῇ τὴν ἰδικὴν του θέλησιν, παραπάνω ἀπὸ τὸν Νόμον.

Τὸ «Νόμος πείθου» τὸν ἀρχαῖον, χάριν τοῦ ὁποῦο ἐδέχθη τὸν ἄδικον θάνατον ὁ σοφώτατος τῶν ἀνθρώπων εἰς τὰς Ἀθήνας, παίρνει θέσαν ἀξιῶν ὅστερα ἀπὸ τὴν ἔκθεσιν τοῦ Θεανθρώπου εἰς τὸν κόσμον, ποῦ τῶσον εἰδείξε σεβασμὸν καὶ τῶσπην ἐδίδαξεν εὐπειθειαν εἰς τὸν Νόμον.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΜΑΣ

Κυριακὴ: 9 Ὀκτωβρίου 1955

Λουκᾶ, 7, 11-16: Μ' ἕνα λόγον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τὸ μοναχικὸν παλληκάρει τῆς δυστυχομένης χήρας ἐγνώρισεν εἰς τὴν ζωὴν! Καὶ τὰ δάκρυα καὶ τοὺς θρήνησους διεδέχθη ἡ χαρὰ καὶ ὁ ἔνθουσιασμός. Πῶσον δυνατὸς εἶναι ὁ λόγος τοῦ Κυρίου! Δίδει τὴν ζωὴν ἐκεῖ, ὅπου μέχρι τινὸς ἐβασίλευεν ὁ θάνατος! Δίδει τὴν χαρὰν ἐκεῖ,

ὅπου ἐβασίλευεν ἡ ταραχὴ! Δίδει τὴν χαρὰν ἐκεῖ, ὅπου ἐβασίλευεν ἡ θλίψις. Μὴ παραμελήσῃς ποτέ σου, ἀδελφέ, τὴν ἀφοράσιν καὶ τὴν μελέτην τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ.

Δευτέρη: 10 Ὀκτωβρίου 1955

Οἱ ἅγιοι Εὐλάμπιος, καὶ Εὐλαμία ἔζησαν ἐν Νικομήτειᾳ ἐπὶ αυτοκράτορος Μαξιμιανῶ. Ὁ ἅγ. Εὐλάμπιος καθ' ὃν χρόνον ἐμαρτύρει καὶ ἐβασανίζετο ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ, ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τῆς ἀδελφῆς του Εὐλαμίας, ἣτις τὸν παρεκάλει νὰ δεηθῇ ὑπὲρ αὐτῆς. Ἀμφοτέρου μετὰ ταῦτα ἐλάβον τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου.

Τρίτη: 11 Ὀκτωβρίου 1955

Ὁ Ἀπόστολος Φίλιππος, εἰς τῶν ἐπὶ Διακόνων τῆς πρώτης ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, κατήχησε τὸν Ἀθιόπα αδύκον τῆς βασιλείσσης Αἰθίοπων. Ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀπέθανεν εἰς Τράλλην τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Τετάρτη: 12 Ὀκτωβρίου 1955

Οἱ ἅγιοι Πρόβος, Τάραχος καὶ Ἀνδρόνικος ἐμαρτύρησαν διὰ τὴν χριστιανικὴν τὴν πίστιν ἐπὶ ἐπάτου Διοκλητιανοῦ. Ὁ Τάραχος ἀπέθανε ληθοβοληθεὶς, καὶ μετὰ ταῦτα σταυρωθεὶς, ὁ Πρόβος ἐσυμβλήθη, καὶ ὁ Ἀνδρόνικος ἐσταυρώθη, τὸ δὲ σῶμά του κατεταμαζίσθη.

Πέμπτη: 13 Ὀκτωβρίου 1955

Οἱ ἅγιοι Κάρπος ἐπίσκοπος Θυατείρων, καὶ Πάπυλος ὁ διάκονός του ἐμαρτύρησαν ἐπὶ αυτοκράτορος Λαείου. Προσεδέθησαν ἐπὶ ἄρματος καὶ εἰς τὰς Σάρδεις ἐπεβλήθησαν εἰς πλείστα ἄλλα μαρτύρια, τέλος δὲ ἀπεκεφαλίσθησαν. Συγχρόνως μὲ τοὺς δύο αὐτοὺς ἱερομάρτυρας ἐμαρτύρησεν καὶ ὁ ὑπηρέτης Ἀγαθόδοτος καὶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ Παύλου Ἀγαθονίχη.

Παρασκευὴ: 14 Ὀκτωβρίου 1955

Οἱ ἅγιοι Ναζαριος, Γερβάσιος, Προτάσιος καὶ Κέλσιος ἐμαρτύρησαν εἰς Ρώμην. Εὐαγγελισθέντες τὸν Χριστὸν εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἰταλίας ἀπεκεφαλίσθησαν ἐπὶ Νέρονος.

Σάββατον: 15 Ὀκτωβρίου 1954

Ὁ ἅγιος Λουκιανὸς ἐδάσαν ὡς πρεσβύτερος ἐν Ἀντιοχείᾳ, ἀποσπᾶσαι πλείστον ἐκ τῶν ἐθνικῶν εἰς τὴν ὁρθόδοξον πίστιν. Καταδικασθεὶς εἰς τὸν διὰ πείνης θάνατον ἐπὶ ἡγέρμοσι Μαξιμιανῶ, ἀπέθανεν ὑπομεινῶς μέχρι τέλους τὰ πάντα διὰ τὸν Χριστὸν.